

במהרי"ט ח"א סוסי פ"ה שכתב בפשיטות דדוקא במעשר
פטור לקוח אבל בתרומה ותו"מ גם הלוקח חייב מה"ח
א"כ נדחו דברי ה"ל אבל כבר השיג במל"מ פ"א מתרומות
ה"א ע"ד מהרי"ט ה"ל.

סימן קנט

צ"ה תר"ם צרעון

להרב מו"ה יהושע גלאזיר נ"י אבד"ק טוריסק

מכתבו מגלה עפה הגיעני וע"ד המעשה שהלכתי לפני
היות כי האצרך הרה"ח מו"ה משה מרדכי
צה"ל דקבלתכם שליט"א נפל בידי אשה רעה מ' חוה
פעללאו זה הרצ מסעאלין ותיכף אחר נישואין יאח הקול
אשר לא מלא חן צעיני והתחילה לענותו וכל עבילה
מלאה שאלות משונות עד שהגיע זמן ווסחה והי' הדבר
בסוד כי הי' בוש לגלות ונמשך כן ד' שנים עד שגילה
הדברים לפני הוריו ונתגלה הריצ וציני וציני נסעה על
צ"מ לאחיה מקאזיניץ ולא רתה לחזור לביתה הגם ששלחו
אלי כמה שלוחים אם לרחק אם לקרוב והיא מיאנה ונמשך
כך ערך ג"ש ושלח הצעל רבנים להתרות בה וגם מעכ"ת
הי' צחוקם ולא שמעה לקולם עד שכתבו לגדולי הדור
והסכימו להתרות בה עוד הפעם ואם לאו מותר לגרשה
צע"כ או לישא אחרת ע"י ק"ר והתרו בה עוד כמ"פ עד
שהסכימה ליסע לדווינסק (דיענוצארג) לדין בפני הגאון
ר' מאיר שמחה הכהן נ"י אב"ד דשם וגם רי"מ טס
ידידו הרה"ג אבד"ק מאלוצ נ"י נסעו לשם ועוד רבנים
מלדה ואחר יגיע ד' שבועות ותוכו השלים ע"פ חופנים
וכתבו פס"ד כי מי שיעבור אפילו רק על פרע א' מהפס"ד
נקרא מסרב וצתחלה לא רתה לקיים ההשלשה כפי הפסק
עד אחר שנסעו כל א' לביתם חזרה והשלישה ציד הגאון
ה"ל כפי הפסק וצאה לעריסק על חג הפסח ואחר אחר
שבועות חזרה לסורה וענתו בדברים שציו לבניה ואח"כ
התחילה לעסוק כי אין לו ג"א והוא כיהש כי היא המונעת
ע"י ריבות וקטנות ועיונים שהולכת לישן אחר עבילה
כמה שעות אחר חלות לילה וכדומה ואם תדור עמו אחי
זמן כהוגן ולא יח' צבירות אז יסע לרופאים לצר הדבר
ולבמציא תרופה והיא קללתו אותו ואת אבותיו צפני רבים
צקללות נמרצות בדברים שאין להעלותן על הכתב ונתרבה
המחלוקת והביאו עוד הפעם רבנים והיא הביאה הרב
הבורר שלה מפינסק ואחרי רואו כי א"א עוד לחוץ שלי
הסכים לצא לעמק השוה על גירושין וקבלה קיין לפני הרב
ממאלוצ והרב מפינסק על אופן גירושין וגם ציררה לה
שליש ויאח מהם פסק כמה ליתן לה ותקבל גט ונסעו
לקאולא צשצוב שקודם ר"ה צשנת תרנ"ט לעשות השלשה
ובצואם חזר הבורר שלה ולא רתה שיהי' ההשלשה שצאם
לא תקבל הגט קודם ר"ה יומחר ההשלשה להצעל את שלו
ושבו ריקם מקאולא אבל הצטיחה כי אחר ימים בעובים
תקבל הג"פ ואחר עבור הזמן היא חזרה בה והשמיטה
מדמי אל דחי וחזרה מהפסק צאמרה שהי"ל ציונות ומגיע
לה הוספה על המעות של הפסק ובעלה הסכים גם ע"ז

ולקחו גם ע"ז צוררים ושליש לפסוק כמה מגיע לה וצלבד
שיהי' המשפט צקאולא שלא צפניהם כדי שיצא לידי גמר
ובהודע לצורר שלה כי השליש לא יפסוק כרלונה הפחדו
מלד האשה להשליש החדש שימסרוהו לערכאות וסילק
א"ע ונמשך עוד כמה שבועות ולקחו צעה"כ א' לשליש
ושבו חזרה בה צאמרה כי רלונה להיות דוקא צמקוס
המשפט צקאולא וכפי הנראה הי' כונתו צכדי לדחות
עוד וכרלונות הצעל את לרתו נתן גט צע"כ צעדים כדין
וגם אז לא פנתה לרבנים ומסרה הדבר צערכאות
והשחלה כמ"פ אלל האדונים למסור את בעלה ואת
חותנה הרה"ל צמלשיות גדול וכמעט שנלכדו צרשה
שהכינה להם ורק צחמלת השיי והולאות רבות נילו מה
ועתה הצעל שאל ומצקש התרה עכ"ל שאלתו והוסיף
עוד כי כפי הנשמע גם אחר הגט צע"כ השליש הצעל לה
צקאולא סך רצ והסכים ליקח צוררים ושליש לפסוק
ציניהם צעסקי ממון והיתה המניעה מאתה ולאשר לא
הי' הדבר צפירי צעירו לא ידע דבר צרור וע"ז הוצא לפני
מכתב חעודה מהרב המאה"ג מו"ה יצחק שאל צרודע
מו"ל דק' קאולא כי אמת נכון הדבר שגם אחר הגט
צע"כ השליש הצעל סך רצ אלל הג' ר"ד ארמאנין צקאולא
ולילך עמה לד"ת צפני רבנים או על פסקי צעה"כ והרב
ה"ל שלה אלי כמ"פ להודיע לה שכן הוא אבל היא
מיאנה ולא שמעה לקולו והוסיפה סרה לילך צערכאותיהם
וגם קודם הגט הצהירה הרב ה"ל כמ"פ כי אם לא
תשוב מדרכה לעקם ולקלקל יש כמה דרכים להצעל להחירו
מכבלי העיגון והיא עמדה צמרדה, וגם ראיתי מכתב
מהרה"ג מו"ה אברהם נ"י מו"ל דק' צערעצחוב צעמ"ח
ספר דרך תמים ואת לעוצה שאחר שחקר ודרש היעצ
וודע לו כל הענין יפה עשה הרה"ח הצעל צמה שנתן גט
צע"כ כי על אופן זה לא חיקן רגמ"ה ומותר לו לישא
אחרת ע"פ גט זה בלא חשש ופקפוק עכ"ל ד.

והנה כבר רמז הרמ"א צאה"ע סוסי ק"י לתשר הרא"ש
כלל מ"צ דלא עדיפא כח האשה מכח האיש ובגוף
התשרי כי ח"ל צימי הגמי אם אירע מום זה צאשה צעלה
הי' מגרשה ומתחייב לה כתובה וכי ועתה שתיקן ר"ג
שאין לגרשה צע"כ איך יתכן שיתחייב לה שכ"ו א"כ יפה
כח האשה הרבה מכח האיש דאטו נולד מום זה צאיש אין
אנו אומרים יכפור להיות אלל כופין אותו להוציא
ויתן כתובה ואם נולד צאשה יכפורה להיות אללה וכי
השחא האיש שאינו מוציא אלל לרצונו כופין אותו להוציא
ויתן כתובה אם נולדו צו מומין אשה שמתגרשת צע"כ לא
כ"ש אלל שר"ג עשה גדר לדבר וכי לאו ק"ו הוא שלא
עלתה על לבו על כיוצא בזה לעגן האיש ולמונעו מפרי
וכי כולי האי לא ייפה צחקנתו כח האשה מכח האיש אך
כי ראה הדור פרוץ ומחללין צבנות ישראל וכי ותיקן
להשוות כח האשה לכח האיש וכי אבל לא יתכן כלל לומר
צמקוס שהאיש כופין אותו להוציא לא יגרשה צע"כ וכי
עכ"ל. ואף צצסוף התשרי נראה שחוכך קצת אם להחיר
צנכפה לגרשה צע"כ ולידד רק למונע ממנה שכ"ו כמ"ש
צתשרי נוי"צ מ"ח חאה"ע"י סי' ק"ד והוא עפמ"ש צתשרי
הרא"ש שם ח"ל ואפילו חת"ל דר"ג השוה מדותיו וכי
כבר כתבתי צתשרי להרב אבד"ק עדערני (ח"ד סי' רי"ח)
דלשון חת"ל הוא רק ליתר שאת אבל העיקר לדינא

כדבריו הראשונים והבאתי ראיה מהמרדכי ב"ב ר"פ מי שמת שכתב ועוד אפי' אח"ל דכה"ג ל"ש אלא"מ דשלב"ל וכו' וזאת ראיה שם הוכיח שדעת המרדכי כמ"ש בתחלה וע' ב"ב א"ח"ה סי' ל"ז סקכ"א שכ"כ דעת הריב"ש וע' ב"ב א"ח"ה סי' ל"ה שחלק בזה עם הטור דעת הרא"ש וכבר כתב בשו"ת חפ"א חא"ח סי' ל"ט בהג"ה שהחליט לדינא דלא כהג"ה ושו"ת ד"ח ח"א חא"ע סי' נ"א הביא כן בשם התומת ישרים והסכים לדינא כדעת מהר"ל וב"ש ע"ש וכו' ברדב"ז ח"מ סי' נ"ג — כלל הדבר שאין שום סברא להעדיף כח האשה מזה האיש.

והנה המצ"ע ח"ב בשניות סי' קכ"ו פסק דגם עכשיו שיש חדר"ג אם נותן כתובתה נאמן הבעל לומר שראה שטובתה על דת והאחרונים חלקו עליו וגם מדברי הרמ"א בתשו' סימן י"ב מוכח דאינו נאמן והוא מטעם שמה עיניו נתן באתרה וע' בתשו' נ"ב מ"ת סי' י"א ופח"ש סי' קע"ה סק"ט והנה בסי' קט"ו סי' מצואר בשם פסקי מהר"א דגם בדין אשה שאמרה עאל"ל שמדין המשנה חיישי' שמה ע"כ מ"מ בדיאכא רגל"ד נאמנת וא"כ מ"ש לענין חדר"ג לגבי הבעל דכה"ג נאמן ואין לחוש עוד שמה ע"כ וב"ד שברח מטריסק ערך ג' שנים וגם אחר כמה התראות לא רתה לא לרחק ולא לקרב והבעל עומן שהיא מורדת ומלערתו וגורמת ריב וקטטה והיא טענה עליו שאין לו ג"א ואעפ"כ לא נתתיא לא להתגרש ולא לדור עמו אחי' חדשים כהוגן בהכנה כאורח כל ארעא א"כ איכא רגל"ד שהיא אשה רעה בדעותי ומורדת עליו ושוואתו וכמה ערחו טרם שהביאנו לד"ת וגם אחר הפס"ד סירבה איתו זמן מלהשלים באופן חוץ השלום וכל זה לאות על רוע לבנה נגד בעלה א"כ בודאי נאמן הבעל — ועוד דלפי טענה צעמא שאין לו ג"א כלל א"כ בודאית צע"ד כק' עדים וליכא חשש ע"כ וא"כ ה"י מותר לגרשה צע"כ.

ועוד אני אומר שכרי מצואר בתשו' חפ"א ח"ב סי' ח' באשה שבעלה מלערה הרבה עד שמרוב הכער מואסת זו וכלל יודעים שהוא אדם קשה הרבה וא"י לסבלו מרוב הקטעות וגם הוא מרעיבה והשיב כי לחיים ניתנה ולא ללער כדרשת חז"ל ואין אדם דר עם נחש בצפיפה ומקרא לוח עוז פת חריבה ושלוח בה מבית מלא זבחי ריב ומטות שלא יוכל ליתקן הוא ויותר קשה מריבה מחסרון מזונות וגם הסוברים דבאומר איני זן וכו' לא ילא מודים כאן וגם לכופו להוציא יש לדון ק"ו מריח הפה דכופין מכ"ש לער מריבה שהוא מר ממות ואפי' אם חוצעת כתובה לא הפסידה כלום ע"ש באורך וע"ש עוד חלק ד' טור ג' סי' ל"ה בזה. ואחרי שכבר נתבאר דלא עדיף כח האשה מזה האיש א"כ ה"י צע"ד שנתברר שהיא בעלה ריב וקטטה וביתתה וקיללה כמ"פ את בעלה ואת הוריו והרחיקה נדוד וגם אחר כמה יגיעות והתראות ודיני דינים לא רתה להשלים עמו והשמיטה מדחי אל דחי להלאות רבנים ובעה"ב מלגמור ציניהם א"כ פשיעא דא"א דר עם נחש ולער מריבה שהוא מר ממות הנאמר באשה רעה ונלמד בק"ו מדינו של התשצ"ן ה"ל צע"ד שעשה כדון לגרשה בעל כרחו.

ועוד דכא כבר גירשה ולדעת כמ"פ גם בעבר על חדר"ג הגע כשר ואני במקום אחר הבאתי

ראיה מתשו' הרשצ"א שצ"י אה"ע סי' ע"ה דהגע כשר דיעבד ומלאתי בתשו' רע"א סי' ק"א באמלע התשו' ש"י בפשיטות דהגע כשר דיעבד וגם להמחמירים הרי טעמא משום דאעל"מ וכו' לדעת כמ"פ בשוגג לכ"ע א"ע מהני וב"ד הרי עכ"פ הבעל ה"י אומר מותר לפי דעתו וקיי"ל דאומר מותר שוגג וא"כ לכ"ע אחר שכבר גירש הגע כשר דיעבד אצל גס אי נימא דאין הגע כלום מ"מ הבעל עלמו בודאי אין מקום לערער עליו שעשה מעשה איסור שהרי מצואר ברשצ"א קידושין סי' וצמהרש"א יבמות פ"ה ע"ב ובפ"י כתובות כ"ב ע"ב ובקונט"א שם דאדם נאמן צברי גם נגד הרוכ וחקקה אפי' באיסור אשה איש וע' בתשו' השיב משכח חא"ע סי' ס' דרך הראשון נתיב י"ט שצירר הדבר היטב בטוב טעם ודעת ומכ"ש צע"ד לענין חדר"ג שנאמן על עלמו צברי שאומר שהיתה מורדת עליו ומלערתו ואף דאין צע"ד נזקקים לכך ליתן לו התראה ע"פ דיבורו מ"מ הוא נאמן על עלמו ואין מקום לערער עליו לומר שעשה שום איסור גם אי נימא שעשה שלא כדון לפי דעתו ומכ"ש לפי דבריו ה"ל שעשה כדון וכאשר כבר קדמי בזה הרה"ג מצערעודי נ"י במכתב חפודחו.

ואולם גם מצלעדי כל ה"ל אחרי שעשה מעשה רע והלכה בערכאות ומסרה את בעלה וחוננה וכמעט שהי' קרוב להלכד כחא מכמר א"כ גם מטעם זה לצד יש להחיר לו לישא אחרת והוא עפ"מ"ש בסי' קנ"ד דאם הבעל רועה זונות כופין אותו לגרש משום דכתיב רועה זונות יאבד הון והנה בתו"מ פ"י דנדרים מ"ג הביא בשם מהר"ל מפראג דלכן נקרא המוסר בשם מסור לפי שאע"פ שצעתו מוסר הוא לאחרים קראוהו מסור להורות כי בא יבא יומו ולא יאחר וכו' הוא נמסר ע"ש וא"כ פשיעא דיש בזה חשש הפסד ממון צפדיונה כי בודאי יבא יומה שימסרוהו אחרים וכבר כתבו החוס' צב"מ ק"ד ע"א ד"ה ה"ג בתוספתא וכו' דהפסד ממון הוי כדברים שציו לציונה ע"ש ובפרט דצ"ד שייך חשש עיגון שאם תיחפס ע"י מסירה כפי שהעיד מהר"ל מפראג מי יודע כמה יומשך ויתענג גם לישב בלא אשה וכבר כתבתי דלא עדיף כח האשה מאיש א"כ בודאי ראוי לישא אשה אחרת — ועוד דכיון שכבר נפרץ הריב ועד לואר יגיע המסירות ומלשינות אשר מוכן לכל אדם כי כעת הוא מהמנע להטות לבבו להשלים עמה וברצונו ליתן לה נדוניאה וכתובתה גם עתה אין ספק שהנידון הוא נלמד בק"ו מנידון התשצ"ן שהבאתי שאין לחייבו לחיות חי' לער עם אשה מר ממות וכלל כה"ג לא תיקן רגמ"ה ובפרט בצירוף שאר עממים שנתבארו עכ"פ ראוי טעם זה ללרפו לסניף.

וכבר כתבו בתשו' הרשצ"א שבוטא צב"י סוסי קט"ו דאפי' במקום ד' חסידות לצד לא תיקן ר"ג כי היאך יתקן הרב ר"ג שלא יתנהג צמדת חסידות ע"ש וב"ד שציערתו כמ"פ בדברים שציו לציונה שגורם מכשולות והכרוזים ח"י כנודע והוחזקה בכך כמ"פ אין יעלה עכ"ד לומר שתיקן ר"ג בכל כה"ג וכבר כתב בשו"ת אבני דק חאה"ע"ז סי' מ' שהועד לפניו כי הגאון בעל חו"ד והגאון ד"ק סעאניסלע והגאון ד"ק עאלטשולל ז"ל נחוועדו יחדיו לדון באשה המסרבת מלעמוד לד"ת והחירו להבעל

לעשות כרצונו ואף שהחמיר שם דלענין לישא אחרת לריך הסכמת ק"ר הרי נודע שדעת כמה מחברים דבמורדת ח"ל ק"ר וע' בשו"ת חושפת ראש ח"א"ע סי' נ"ו ומשיבת נפש סי' מ"ב וכו' בחשו' רד"ז ח"ב סי' ח"ש וגם להמחמירים מ"מ צנ"ד שכבר גירשה צגט צע"כ פשיטא כי כפי הלשון השאלה סגי בהסכמת ג' רבנים מוצהקים לישא אחרת ואם יסכימו עוד צ' רבנים מוצהקים גם אני אשא ואסבול להנמק צדק היחרא באופן שישליש עצורה עוד גט כשר וגם כפי סך נדוניתה ותוס"כ ביד איש בטוח עד שיקוב הדין ביניהם בד"צ ע"פ דתה"ק ואין צידה לכופו על פשרות הראשונות דכבר כתב בחשו' מהר"ה ח"א"ע סי' רנ"ב דאם לא קיים אי' מהלדדים הפשר לזמן שקבעו לו הפשר בעל וכו' צמצ"ט ח"א"ע סי' ל"ב שהרי כתב המצ"ט שם שלא נחבעל הפשר כמה שסירב אחרי ימים מלקיים הפסק לפי שלא קבעו לו הפשרנים זמן, ומוכח דאם קבעו זמן ולא קיים האחד נחבעל הפשר ומכ"ש צנ"ד אחרי שכלכה בערכאות וגרמה לו הולאות רבות ופחדים ויסורים לא יעלה על הדעת לכופו על פשר גם להסבירים דכופין על לפניס משורת הדין. ואם מהיותו טוב ונקל לפניו להשיג הסכמת מאה רבנים ליתן שאת צודאי נכון לעשות כן וחצ"צ — וכבר כתב בחשו' מהר"ם ש"ק ח"א"ע סי' צ' דיוכל לנרץ ע"פ כתב ע"י צי דואר לירוף ק' רבין ומכ"ש צנ"ד שהוא רק לחומרא בעלמא ליתר שאת. ועשו"ת שו"מ מ"ק ח"א"ע סי' י"ב דוואלהין וליעא אף שהם תח"י מלך אי' נקראים צ' מדינות לענין חדרי"ג וא"כ גם פולין מדינה צפ"ע והח"ס ועוד אחרים החמירו צדק מ"מ כבר כתבתי דצנ"ד הוא רק לחומרא בעלמא וגם כל העם הוא לייגע בצעל וצנ"ד ח"ל לזה וכמ"ש.

והנה צמ"ש למעלה לדון צד דין מורדת הגם שצריך הכרח ושהיית יצ"ח כמ"ש צסי ע"ז כבר כתב בחשו' אבן הכהם סי' א' צ' דדוקא לענין כתיבה לריך וצ"ח והכחות ולא לענין החרם דרצנו גרשון וכן הוא צח"ס ח"צ סימן קס"ז וחשו' צרכה יוסף חלק ח"ע סימן ח' וצפרט בחשבות ספר יהושע סימן ל"ח וגם כבר העלה בחשבות ריב"ש שנייעך חלק אר"ח סימן צ' דהכחות ניתקנו רק לעוצה הצעל אבל אם אומר לא יחא לי ואי אפשרי בחקנת חכמים שומעין לו ע"ש ואף דלכאורה יש לפקפק דדוקא בדברים שצממון יוכל לומר אי אפשרי וכי משא"כ צדצר התגיע לאיסורא וצנ"ד נוגע לאיסור חדרי"ג אבל צאמה מלינו דגם צאיסורא אמרי הכי כמזכיר צע"ז יו"ד סימן שמ"צ סק"א יעו"ש צאמל דבריו ואני מנלתי כדבריו צר"ן כתובות פ' אע"פ צסוגיא דהמקדים מע"י וכי ע"ש וחצין דגם לענין קונמות לזכותו אלמנה חז"ל לשיעבודא ולא לחוצתו והיינו משום דיוכל לומר אי אפשרי בחק"ה וצפרט דצנ"ד היו כמה התראות ושהיית שנים וחדשים יותר מצי"ח אלא שהי צינתים עשיית השלום אבל ג"ז הי צקטטה ומריבה וליערתו צעניוים קשים צדברים שציו לצינה כמקדם ח"כ פשיטא דהוי כשהיית יצ"ח ויותר. עוד זאת צבאר כמה שכתבתי למעלה דלפי הוראתה בטענתה שאמרה שאין לו ג"א ח"כ אין לחשוך שמה ענ"צ ולכאורה יש לפקפק כי אם אולי לא אמרה זאת צנ"ד אלא חוץ לצ"ד וקיי"ל

סימן קס

צ"ה ד' פ' יתרו חר"ב.

להר"ג מו"ה יעקב יוסף הכהן נ"י ראצינאויעש
אצד"ק קלאצישק צפולין רוסיא.

מכתבו הגיעני וע"ד שאלתו צאשה שאחר ג"י הראשונים מימי ליבונה מלאה כחמים יותר מכברים וגם דם ממש ע"י צדיקה והדאקטר צדק ע"י כלי מראה מלועשת (שפיגעל) ואמר שראה שיש מכה מצחון על המקור והיא מוליאה דם צשפט ואמר שאינו פותח כלל פי המקור ולכן אומר צצירור שזה הדם הנמלא הוא מן המכה גם האשה אומרת שהדם צא שלא צברגשת פיהמ"ק ולפעמים מרגשת כאצ גדול גם אומרת שהדם משונה מדם ראייחה עכ"ד השאלה.

והנה צגוף דין נאמנות הרופאים כבר פסק הרד"ז סי' ת"י וח"ס סי' קע"ה דצדאיכה רגל"ד ע"י הרגשת כאצ נאמן הרופא והח"ס לידד דגם עכ"ס י"ל דנאמן צכה"ג וצחשו' רח"כ צסופו צקור ש"ה צביא צשם רב אי שחידש דברואה בלא הרגשה מהני רופא עכ"ס ע"ש אבל הנה צחידושי ח"ס לע"ז ל"א בעיר צדצר חדש דכיון דעכ"ס משום דאכלי שקלים ורמשים צביל גופי ח"כ כיון שכל לימודי הרופאים צמהות ועצמי האנשים הם צגופות של עכ"ס אין להם צקיאות צעצעי גופות ישראלים ואף דלענין פ"ג ויו"כ גם מספק יש להקל אבל לענין נדה ל"ע ע"ש אבל לענ"ד ל"ע שהרי צחוס' שם הקשו דהא צש"ס דשצת פ"י מצואר דישאל דדיגי צמלות צביל גופייהו טפי וחי דדוקא החם לענין סרחון של ש"י צבילי טפי אבל לגבי ארם שנכנס לפניס לחוך המעים צביל גופי דנכרי טפי מפני שגם השקלים ורמשים נכנסים לחוך המעים ע"ש ח"כ זה דוקא לענין דבר הנכנס למעים אבל לענין דם נדה שצרחם שאין המאכל נכנס לשם אין השקלים ורמשים מחממין יותר מחימום דאגה של מלות שמחממין הרחם לענין ש"י שצחוכו וכו"ל לענין דם שצרחם האשה אבל היכי שצדקים צראיית העין ע"י כלי המחזה גם הח"ס מודה דנאכרים כמ"ש בשו"ת דברי חיים ח"צ